

szarze W. M. Gdańska przysługuje osobom, wymienionym w § 1 ust. (1), jedynie w przypadku, gdy pełnią one służbę albo zamieszkują na obszarze tego miasta.

§ 19. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Opieki Społecznej.

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r., a co do przepisów § 6, 7 i 13 ust. (1) — z dniem 1 marca 1934 r. Z dniem 1 lutego 1934 r. traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 254), zmienione rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 8, poz. 51), z wyjątkiem przepisów § 6 tego rozporządzenia, które tracą moc obowiązującą z dniem 1 marca 1934 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

82.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1934 r.

o opłatach za mieszkania, zajmowane przez funkcjonariuszów państwowych w budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajmowanych lub administrowanych.

Na podstawie art. 13 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665) i art. 8 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 666) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Za użytkowanie lokali reprezentacyjnych nie pobiera się żadnych opłat. Koszty umeblowania i konserwacji, jak również koszty oświetlenia, opału i utrzymania w czystości tych lokali pokrywa Skarb Państwa w granicach kredytów, ustalonych ustawą skarbową

(2) Za lokale reprezentacyjne uznaje się lokale łącznie z pomieszczeniami ściśle mieszkalnymi, użytkowane przez Prezesa Rady Ministrów, Ministrów, Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, Generalnego Inspektora Sił Zbrojnych, Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Wojskowych i Ministerstwie Spraw Zagranicznych, Szefa Sztabu Głównego, Inspektorów Armji, Wojewodów i Szefa Kierownictwa Marynarki Wojennej, o ile lokale te mieszczą się w gmachach państwowych lub w gmachach, przez Skarb Państwa w całości bądź częściowo wynajmowanych lub administrowanych.

(3) Rozmiar lokali reprezentacyjnych ustala Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych, uzgodniony z zainteresowanymi Ministrami.

(4) Do lokali reprezentacyjnych zalicza się także mieszkania zajmowane w gmachach, oddanych Sejmowi i Senatowi Rzeczypospolitej Polskiej, przez

Marszałka Sejmu i Marszałka Senatu oraz mieszkania, które funkcjonariuszom państwowym i wojskowym przyznaje w gmachach, oddanych Prezydentowi Rzeczypospolitej dla celów reprezentacyjnych — Prezydent Rzeczypospolitej, w gmachach, oddanych Sejmowi i Senatowi — odpowiednio Marszałek Sejmu lub Marszałek Senatu, a w innych gmachach reprezentacyjnych — Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Wewnętrznych.

(5) Lokale reprezentacyjne nie podlegają podatkowi od lokali.

§ 2. (1) Funkcjonariusze państwowi, zajmujący mieszkania służbowe, uiszczają za te mieszkania opłatę w wysokości 15% uposażenia zasadniczego, zwiększonego o dodatek lokalny, o ile taki im przysługuje.

(2) O ileby jednak obliczony w ten sposób czynsz był wyższy od kwoty, która należałaby się za dane mieszkanie służbowe przy zastosowaniu § 3 lub 4 rozporządzenia niniejszego, wówczas opłatę za mieszkanie służbowe pobiera się w wysokości, obliczonej według zasad, przewidzianych w tych paragrafach, w przypadkach zaś, gdy mieszkanie służbowe było zajmowane przez danego funkcjonariusza w dniu wejścia w życie rozporządzenia niniejszego, czynsz za mieszkanie nie może być wyższy od opłaty, uiszczanej przez tegoż funkcjonariusza przed dniem 31 stycznia 1934 r.

(3) Niżsi funkcjonariusze państwowych zakładów chowu koni, zajmujący mieszkania służbowe, zwolnieni są od opłat za te mieszkania.

(4) Za mieszkania służbowe uważać należy mieszkania, przydzielone przez władze przełożone funkcjonariuszom państwowym:

1) ze względu na szczególny charakter czynności służbowych, wymagających zajmowania mieszkania w ściśle określonym gmachu, lub

2) dla wykonywania czynności służbowych związanych z danym gmachem.

§ 3. Za korzystanie z pomieszczeń, otrzymywanych przez funkcjonariuszów państwowych od Skarbu Państwa w naturze, podlegających działaniu ustawy z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406), a wynajmowanych w czerwcu 1914 r., poza przypadkami, przewidzianymi w § 1 i 2 rozporządzenia niniejszego, pobiera się komorne w wysokości podstawowego komornego, określonego w myśl postanowień art. 5 powołanej ustawy.

§ 4. (1) Za korzystanie z pomieszczeń, nie podpadających pod postanowienie § 3, pobiera się od funkcjonariuszów państwowych komorne stosownie do powierzchni użytkowej, obliczone w sposób niżej podany:

Miejscowości dzieli się na 5 kategorii, a mianowicie:

I kategoria — m. st. Warszawa,

II kategoria — miejscowości, mające powyżej 80.000 mieszkańców,

III kategoria — miejscowości, mające od 40.000 do 80.000 mieszkańców,

IV kategoria — miejscowości, mające od 10.000 do 40.000 mieszkańców,

V kategoria — miejscowości, mające poniżej 10.000 mieszkańców.

(2) Wysokość komornego od 1 metra kwadratowego powierzchni użytkowej ustala się dla miejscowości kategorii

	I—9	—16	zł	rocznie
"	II—8	—14	"	"
"	III—6	—12	"	"
"	IV—4	—10	"	"
"	V—3	—8	"	"

(3) Wysokość opłaty ustala władza lub urząd sprawujący zarząd budynkiem.

(4) Za mieszkania, znajdujące się w mansardach i na poddaszach, komorne może być obniżone do 50%, a za mieszkania, znajdujące się w suterenach i barakach do 25% norm wyżej wskazanych.

§ 5. (1) Komorne za mieszkania, zajmowane przez funkcjonariuszów państwowych na obszarze W. M. Gdańska, nie podlegające gdańskim ustawom mieszkaniowym, pobiera się stosownie do powierzchni użytkowej, przyczem od 1 m² powierzchni oblicza się — o ile na podstawie umów polsko-gdańskich nie okaże się potrzeba stosowania stawek niższych:

dla m. Gdańska — 7 — 12 guldenów rocznie,

dla innych miejscowości na obszarze W. M. Gdańska — 5 — 8 guldenów rocznie.

(2) Wysokość komornego ustala władza lub urząd, sprawujący zarząd budynkiem.

(3) Komorne za mieszkania, znajdujące się w mansardach, na poddaszach, w suterenach i barakach, może być obniżone według zasad, ustalonych w § 4 ust. (4).

§ 6. Postanowienia art. 8 ustawy o ochronie lokatorów mają analogiczne zastosowanie do pomieszczeń, wymienionych w § 2, 3 i 4 rozporządzenia niniejszego. Ponadto w miejscowościach, w których gminne urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne zostały wybudowane po dniu 1 czerwca 1924 r., pobiera się za pomieszczenia, wymienione w § 3 i 4 rozporządzenia niniejszego, opłaty dodatkowe do komornego za dostarczoną z wodociągów miejskich wodę i za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 7. Opłaty, obliczone według zasad § 2, 3 i 4, odnoszą się wyłącznie do lokali mieszkalnych, natomiast za użytkowanie zabudowań gospodarczych, placów, ogrodów i t. p. pobiera się opłaty dodatkowe, stosownie do wartości użytkowanych przez lokatorów przedmiotów.

§ 8. Za mieszkania, zajmowane przez szeregowych Straży Granicznej w budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajmowanych lub administrowanych, nie pobiera się żadnych opłat.

§ 9. Funkcjonariuszami państwowymi w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są: urzędnicy, profesorowie i pomocnicze siły naukowe w państwowych szkołach akademickich, nauczyciele szkół państwowych i publicznych, pozostający na etacie Państwa, funkcjonariusze Straży Więziennej oraz niżsi funkcjonariusze państwowi, sędziowie w sądownictwie powszechnym i administracyjnym, prokuratorzy, asesorzy i aplikanci sądowi, oficerowie i szeregowi Policji Państwowej i Straży Granicznej.

§ 10. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrom:

Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Sprawiedliwości oraz innym właściwym ministrom.

§ 11. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 lutego 1934 r. i obowiązuje na obszarze całego Państwa, jak również w odniesieniu do mieszkań, zajmowanych przez funkcjonariuszów państwowych w W. M. Gdańsku, w budynkach Skarbu Państwa, w budynkach przez Skarb Państwa wynajmowanych lub administrowanych, z wyjątkiem mieszkań w tych budynkach, zajmowanych przez funkcjonariuszów Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 października 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 849) wraz z późniejszymi zmianami.

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

83.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 5 stycznia 1934 r.

o rozrachunkach oraz o rozstrzygnięciu sporów między szpitalami publicznymi a ubezpieczalnią społeczną.

Na podstawie art. 127 ust. 2 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 396) oraz art. 34 ust. 4 i art. 76 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382) zarządza się co następuje:

§ 1. Szpitale publiczne ogólne i specjalne wystawiają ubezpieczalniom społecznym miesięczne rachunki z tytułu kosztów leczenia wszystkich osób, uprawnionych do leczenia szpitalnego ze strony ubezpieczalni społecznych, w myśl art. 127 ustawy o ubezpieczeniu społecznym, które w danym miesiącu kalendarzowym ukończyły leczenie na koszt ubezpieczalni społecznych.

§ 2. Rachunek szpitala za leczenie chorych powinien obejmować między innymi:

- zestawienie imion i nazwisk chorych,
- liczby i daty zleceń,
- daty przyjęcia i wypisania chorych,
- liczby dni leczenia w szpitalu,
- należności za leczenie chorych obliczone według opłaty dziennej szpitala,
- należności za ewentualne dodatkowe świadczenia, nieobjęte opłatą dzienną szpitala,
- sumę opłat dziennych oraz sumę opłat po uwzględnieniu opustu przewidzianego ustawą i należności za dodatkowe świadczenia.

Szpital dołącza do rachunków zlecenia ubezpieczalni lub dokumenty, stwierdzające przedłużenie okresu leczenia w szpitalu lub ich odpisy.

§ 3. Pierwszy dzień pobytu chorego w szpitalu liczy się zawsze za pełny dzień; dnia wypisania chorego szpital nie wlicza do rachunku.